

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: Consumatum est, (poesia) per Joseph G. Codinach.—Per Dijous Sant, (poesia) per Lo Duch de Noble.—Al Santíssim Sagrament, (poesia) per A. Ribas.—La Verónica, (poesia) per Emili Pascual.—*,*, (poesia) per N. Oller.—De tot arreu.—Moscas d' ase.—Vanitat! (poesia) per B. Ramentol.—Històrich, per Un Barretinayre de Prats de Molló.—Cantars, per R. S. T.—Gust del públich.—A la vora del foch, per E. S. B.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

CONSUMATUM EST

Del Gòlgotha al bell cim tres creus s' hi oviren,
y en mitg de la penura més crudel
tres sers allí clavats, llavors espiren;
l' un es lo Déu del cel.

L' amor qu' envers la Humanitat sentia
avuy li ha fet sofrir tant dur estrém...
¡oh poble ingrát! recòrdat d' aquest día,
recòrdaten y tém.

Tém per eix crim, no 't mancará la paga
que avuy, poble Juheu, has ben guanyat,
tém per eix crim que porta á ta nissaga
lo sagell de maldat.

De Jesucrist lo cos, resta sens vida;
ploraune, cristians, la seva mort,
puig sagna lo seu pit d' una ferida
que han obert en son cor.

Lo món enter s' omplena de tristesa;
la fosca y la tempesta van creixent,
lo terratremol mostra sa feresa,
tot dona sentiment.

Y es que ha espirat després de tant d' ultratge,
als hòmens redimint, lo Fill de Déu:
miráu, sinó, la seva vera imatge
clavada allá en la Creu.

JOSEPH G. CODINACH.

vol viure ab ells com ha viscut fins ara
y encara ab llaços més estrets lligars;
vol pendre 'ls seus cors per dols refugi,
ses ànimes nodrí ab son Cos y Sang.
per xó, agafant lo pa ab ses mans divines
lo beneheix, sos ulls al cel fixant,
y partit ja, á quiscun un tros ne dona
tot dihentloshi: Es mon Cos, teniu, menjau;
y benehint després lo videl cálzer,
teniu, beheu, exa es la lleua Sang.
¡Oh Sagrament d' amor! ¡Sublím misterí!
que lligues cel y terra al fort iligám.
Benehit y alabat sigues mil voltes!
per tots los cristians.

A. RIBAS.

Un jorn del cel va caure
prop de Betlém.
Vingué al mon per cercarme
papellonets.
Volia sols als hòmens
donar sa mel,
sa mel que festejaven
los angelets.
Va naxe á l' hivernada,
flori en la neu,
lo varen respectarlo
la mort y 'l fret
y avuy qu' es Primavera,
qu' es lo bon temps,
mort mentres l' auceíl canta
y 'l mon floreix.
Una vil papellona
li ha dat un bés,
mentres exa 'l besava
n' han brollat serps
que han escupit sos calzers
dantli torment,
y vils, de rabia folles
l' han mort després.
Quan veu la papellona
lo mal qu' ha fet
desesperantse vola
cap al infern.
¡Tan tendre y hermós, que n' era!
¡pobre clavell!...
Encar qu' hagi mort are
no es fet pe 'l temps,
es fet per nostres faltes
malignes serps...
Entristat Primavera,
tornat hivern;
espay blavench endolat,
calleu auceíl,
terra que t' engalanas,
fera tremeix.

Mes no us marciu floretes;
gardeu, auceíl,
vostres millors cantades
pera després;
que al complirne tres dies,
aquest clavell
ple de vida y d' aroma
tornará á ser.
No 'us marciu, y allavors
reflorint prest,
l' espay omplint d' aromes
y d' auceíllets,
canteu lo Resurreceit
d' aquest clavell
tot imitant los cantichs
dels angelets.

N. OLLER.

PEL DIJOUS SANT

Creyent, quan era noy, que 'ls que clavaren
en Creu, al bon Jesús van se 'ls juheus,
armat ab una massa, per matarlos,
á la iglesia me 'n anava tot content,
més conexent avuy que 'ls que alló feren
son, á més dels juehus, los meus pecats,
frist me 'n hi vaig y sense dur cap massa,
que per picarme 'l pit ja tinch la má.

LO DUCH DE NOBLE.

LA VERÓNICA (1)

Matrona viril, dona compassiva,
encara avuy exemple ets tú de fé,
pels que mancantlos exa llum tant viva
confesan ser cristians, ab poch alé.

Per xó tres colps, del Deu que 'ns redimia
en la toga son rostre fótu mapat,
perque ta gran virtut he merexia
penyora d' amor, santa caritat.

EMILI PASCUAL.

* * *

Tot y sent Primavera
mor un clavell.
Era la flor més bella
que 'l mon tingué.

(1) La tradició comú es que foren tres les imatges que quedaren estampades en lo vel de la Verónica: més son moltes les que 's veneran en la cristiandat. Les autèntiques son: la que 's venera en la Basílica de Sant Pere, á Roma; á Espanya, en la ciutat de Jaen (Andalucia) y á Venecia, en l' iglesia de Sant March.

AL SANTÍSSIM SAGRAMENT

Ja ha arribat la hora que de sos dexebles
lo Diví Mestre s' ha de separar
per entregarse com anyell mansíssim
á sos butxins per Judes comandats;
mes no, no vol deixals que la anyorança
migraría sos cors ben aviat,

DE TOT ARREU

Lo diumenge dia 5, tingué lloch á Castellar una solemne funció dedicada á D.ª Emilia Carles viuda de Tolrá, vulgarment coneguda per la marquesa de la Caritat. Fou en tota la expressió de la paraula una festa popular.

A Salamanca s' observa un gran moviment favorable á les doctrines catòliques, del que serà òrguen *El Lábaro*, á qui donem una coral benvinguda. També s' tracta de crear allí un teatre cristià recomanable no solsament per la decència en les produccions sino també per les condicions literaries de les matexes.

Nostre venerable Prelat administrá lo Sagrament de la Confirmació á uns 60 noys que concorren á les escoles sostingudes par la Associació de Catòlics.

L' acte s' celebrá en la Capella de Palacio.

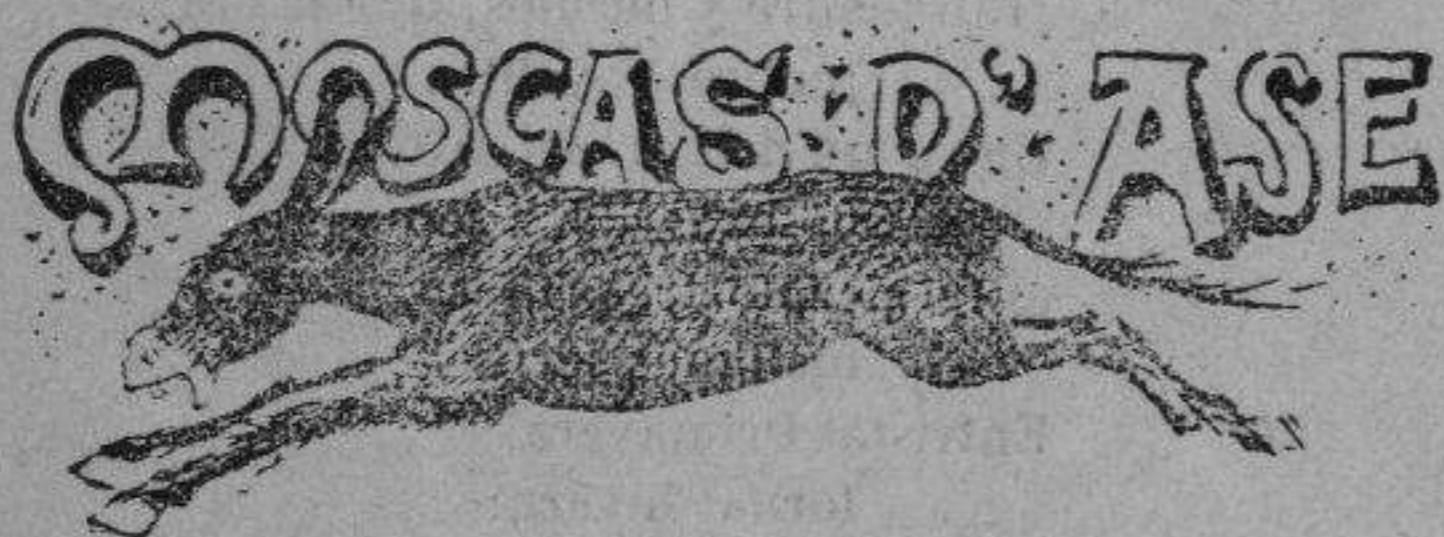
Segons diuen les notes dirigides pels agents diplomàtics á les seves nacions respectives, passen de 300,000 els armenis sacrificats pels turcs. Quan la premsa començá á ocuparsen es quan aquelles horribles matances tocavan al seu terme.

Si consoladora fou la comunió dels socis de les conferencies de St. Vicens de Paul, mes goig daba encare la dels treballadors y obrers celebrada lo diumenge de Rams com á coronació dels Exercicis espirituals que practicaren en la iglesia del Sagrat Cor de Jesús, cridant l' atenció pel gran nombre que hi assistian.

Lo diumenge passat los oficials y soldats catòlics de l' esquadra inglesa que visitá l' nostre port, compliren lo precepte de l' Iglesia, anant á obir Missa en correcta formació en la catedral y en Santa María del Mar.

El Senat francès, per boca de tres dels seus membres, ha tingut de interpelar al govern sobre la tolerancia que concedeix á la pornografia baix tots los seus aspectes.

Lo govern ha promés posarhi un correctiu declarant lo ministre: «que no era fácil educar de sople una democracia.» (!)

Un amich nostre tingué l' altre dia la desgracia d' anar á raure á la Diputació per un assumpto que li convenia, y, encarantse ab un porter molt lluent li demaná:

—Ahont es lo despatx del comptador?

—No le entiendo, hable V. castellano.

—Obligació te de saber lo catalá que aquí s' está per servir al públich y per açó 'l manténim.

Se trabaren de paraules y l' meu amich marxá pensant: vetaquí que quan venen tots los minyons de fora en temps de quintes deu haverhi cada embolich que deu esparverá.

Senyors diputats: fassin lo favor de tractar als pobres que tenen de intervenir per aquesta casa ab mes caritat; tinguin, si son servits, algun d' aquells estaquirotos que fan de porter que sápigam parlar catalá; encare que haguém de pagar quelcom de mes, també ho farém. Y després diuen que 'ls catalans som egoistes.

Si poguessem dir tot lo que sabém... ¡Mare de Deu!

* *

L' Ajuntament de Barcelona fa jochs de mans, per no quedar malament ab sos principals de Madrid.

Escamoteja la qüestió del augment de consums, ensenyant un altre assumpto molt mes gros, mes interessant y que crida mes la atenció de tothom: la agregació dels pobles del pla.

Com á teló de boca es prou gran per amagar qualsevol escenari, encara que sia capas per les obres de mes espectacle.

* *

Peró la agregació dexará á la fila de soldats á molta gent que fan de reys, y á ningú li plau baxar de categoria, encara que passi á ocuparla en un centre mes important.

* *

¿Per qué tenen de venir quatre sabis (ey! si volen dir sabis!) á la Academia de Madrid á fer lo pla de reformes de Gracia? ¿Qué no ho saben fer aquí, y millor?

¿Quan la construcció ha estat més avansada á Madrid que á n' aquí?

La eterna cansó.

* *

¿Quán la gent de be y de bigotis se ficarán á Casa la Ciutat y escombrarán á tota ó quasi tota la farda que s' hi fica?...

¿Quán la Diputació s' redressará y sabrá tindre lo lloch que li correspon com han fet altres Diputacions d' Espanya, encarantse com cal ab los cacichs y polítichs madrilenys?

¿Quán la gent de Barcelona s' cansarán d' ésser esclaus dels capritxos de la lludrigada madrilenya?...

Lo Virey de Catalunya te la paraula.

* *

Ja tenim, per centéssima vegada, nostre Alcalde y quatre regidors més, arrossegantse per les oficines de Madrid, doblegada la espinada com vils esclaus, captant lo que no s' hauria de captar.

¡Ah, llamp de Deu! quedéuse á casa ab les faldilles los qui no s' rviu pera representar dignament interessos justos.

¿Qué per ventura hem d' estar sempre á la mercé de quatre...?

Senyor Nadal: fássim el favor de treurer la estàtua d' En Fivaller de Casa la Ciutat, que desdiu, que hi fa fástich.

* *

En Mas, pintor d' aquí que val, ha sigut derrotat per un que ningú sap qui es, menos algun polítich de Madrid.

Aném carregant lo mort, ab permís de nostra Diputació.

Paga y encare baxat les les calces perque 't donguin surres

¡Viva la centralización nacional, fábrica de sabios y empleados!

¡VANITAT!

Un luxós cotxe de morts camí del fossar anava, ab moltes flors y coronas era guarnida la caixa ahon hi geya 'l mortal per ja may més axecarse.

Al arribá al cementiri un altre enterro arribava, però 'l cotxe molt senzill, la caixa de fusta blanca, ¡mes també hi geya un mortal per ja may més axecarse!

Molt poch després, lo fossar sepultura 'ls hi donava, y 'ls dos, soterrats quedaren á la ombra de la creu santa... Tant al pobre com al rich, la mort á tothom iguala.

B. RAMENTOL.

HISTÓRICH

En Pere del Nas-gran desitjava que son fill l' hereu, fos quelcom més qu' un tros de pagès.—Si jo no vaig poguer estudiar al menos qu' ell ho fassi. ¡May li farà fallica y després, sempre veurá 'l món. Tota la vida entre terrossos!

Per axó y, com gracies á Déu tenia bons caudals, lo portá á vila tres ó quatre anys y després no 'n tingué prou que 'l feu amar á Barcelona.—Allá s' acabarà de fer home—pensava el Pere—y ab la lletra que te ara, quan torni fins podré disputar ab el senyor Rector. ¡Batúa el rei!—y el bo del home somreya, alegroy, ab cara de pasqua, mentres guaytava les guapes terres del *Bach de baix* que totes serien per la pubilla, la Rosiu, flor montanyensa, colorada, guapassa y de la mateixa edat que 'l Quim... y el bonatxo del Pere encara reya ab més satisfacció pensant... ¡quí sap lo que pensava! ¿Ho sabeu vosaltres? Donchs jo mi arrincharia força.

* *

Barcelona! Al fi ja hi era. Lo que En Quim volia. A vila si 'n deyen de coses d' aquella ciutat los que hi havien estat, y tot era bonich, es clar, de lluny tot ho es; fa com les dones d' esquena que totes semblen hermoses.

No us penseu! ja li va trobar d' hermosa la *Bracelona*, ¡ell no li hagués trobada tant.

Uns estudiantots que no més feyen que recullir carabasses á fi de curs el prengueren pel seu compte al Quim, y ells se cuydaren de desencaminarlo comensant per canviarli 'l nom. Li van posar Quimet y més enllá *Joaquim* que feya més calavera.

Pró al costat d' ells, no més vegé la peste y frecuentá els llocs més bruts de la ciutat y el pobre, no veyá que la xusma que l' acompanyava no més volien sos dinerons y per axó 'l feyen divertir portantlo als esculls del vici ahon prest aná á ensopegar, capbusantshi rebent y malmetentse els diners, la salut y la ánima que se li torná negre, empedrehida, igual que 'ls vicis hi fabriquessen una crosta de malura que 'l be 'n fugia al sentirne la fetor d' aquell cránchez que menjava poch á poch, allunyant al jove de tota obra bona y fentli perdre la memoria dels bons exemples que havia après vora sos pares y Mossen Joan.

* *

Torná als tres mesos al poble. Ho trobá tot ignorant, petit... no volia escoltar res de lo que li feya avinent son pare y ab prou feynes parlá ab el rector, que conegentlo li digué:—Fill meu, fill meu... tent compte, l' imant com més gros més atrau y al ensopegarhi es més forta la sotregada. El Quim s' ho escoltá rient y després se deya:—¡Que bestias son á montanya! Déu me 'n guard de viurehi més, y encare el pare voldria... ¡com si no hi haguessin noyes á Barcelona! Y per l' istil discorria el pobre Quimet, malmés de dintre com forçut roure que 'l llamp ha cremat del cor.

Y s' entorná á Barcelona, á enllotarse y embrutirse en lo fanch que la gran ciutat amaga ab ses hermosors, com dona impúdica que s' cobreix los pellingos ab draperies de seda y se perfuma pera allunyar la mala olor del vici que la devora.

S' acostava la Setmana Santa y el Quimet no volia tornar al poble com era el gust de son pare, pro les cartes d' aquest lo decidiren y el jove presumit, gomós insipit que fins portava essencies y cosmétichs, no tingué més remey que pujar á montanya á aburrirse—segons deya—pro 'l pare te 'ls diners y ell mana.

* *

Y efectivament, s' aburría á més no poguer, fins que al últim determiná anarsen á cassar lo dia del Dijous Sant. Son pare li desaprobá desseguida y sa mare li deya que aquell dia els animals fan ganyotes als cassadors.

Pro 'l Quimet havia sentit guatlles y ab lo seu—que son besties!—se llevá primer que tots, agafá filat y botets y marxá camps á través.

Lo dia s' presentava núvol. De sol-ixent la nuvolada rogenca no dexava passar los raigs del sol. Els fruyters eren tots florits y regalimaven rosada que queya com perles demunt la estesa de fulles blanques y vermelles que hi havia

la terra de les flors que comensaven á marcirse; els sauquers eren ja tots verds y els desmayts se blincaven en sa eterna basca com emborraxats de la sabó del terrer; los roures comensaven á brotar, los canyars se torcien d'alts, los horts eren frescos y gemats y 'ls ársos dels caminals se veyen coberts de floretes diminutes, blanques com borralls de llana dexats allá per les muntanyes quan anaven á la pastura; los pardals xarxajaven, les aurenets creuaven l'espera y reventes, lo merlot xiulava dins el bosch y al cim d'una montanya se sentia el cucut ab son cant monstruo y pesat; los fenchs estaven atapahits, los pollancers de les ribes eren d'un color vert clar y 'ls sálzers comensaven á reverdir; la herba era alta y entremitj lo lligat de fulles s'hi veyen sortir les violes y cap blaus ab algunes margaridetes allá hont l'herbey era curt y més secch encara; los lliris jonchs se desponcellaven, lo rossinyol cantava vora 'l riu, l'oreig era suau y fresch y feya moure 'ls blats qu'onejaven com mar calmosa, verda, cambiant sovint de matisos, á les amollades de les espigues quan se gronxaven ab dols va y ve.

L'hereu, comensá á tocá 'l botet y al moment respongué una guatlla, lluny, á l'altra part dels blais. Ell continua tocant y l'animal anava acostantse, fins que arribá al camp qu'era el pagés gomós. Llavors ell pará 'l filat, pro la guatlla pará cantantne un altra més lluny, que fent igual que la primera, y després d'aquella un altra, y un altra, y un altra fins á 10 ó 12 guatllas, que totes cantaven sota 'l filat. El Quimet, impacient ja, al véurers tanta cassera no esperá les altres que se sentien lluny, puig semblava que en aquell plá s'hi haguessen reunit totes les guatllas del món, d'una rebolada s'axecá criant y picant de mans. Pro no sortí cap guatlla ni'n cantá cap més... y un gatás negre botá del blat, trencá les malles del parany y desaparegué vers la riera miolant com un mal esperit...

El Quim, esborronat, tremolant, ab les cabells erissats, dexant botets y filat se ventá á córrer vers sa casa y no tingué altre remey que ficarse al llit perque ab prous feynes podien revenirlo del tremolor.

* * *

Al cap de vuyt dies després d'haver estat desvariejant com un orat, quan lo metge 'l doná d'alta deya que no hi tornaria pas á Barcelona... que per menar la casa, ja tenia prous d'estudis y... massas.

UN BARRETINAYRE DE PRATS DE MOLLÓ.

Olot, Febrer de 1896.

CANTARS

Que estabas cogiendo flores
allá en la pradera vi,
me pensava qu'eras tu
y era 'l burro d'En Magí.

Mi corazón, ¡ay! espera
de ti una dulce sonrisa,
sinó que diu que les tens
amargues com gra de brisa.

De admirar no me canso
el perfil de tu nariz,
qu'es com lo primer lloro
que hi hagué en lo paradís.

Adiós, niña graciosa,
graciosa y angelical,
que de cantá tanta estona
ja tinch lo mal de caxal.

R. S. T.

GUST DEL PÚBLICH

Donarem una passadeta per la exposició de les obres d'en Llobera (Q. E. P. D.) Dexant á un cantó que desitjém lo lucro de la viuda, no podém menos de doldrens de lo que dita exposició ha posat de manifest.

Fins al present van venudes una colla de cosetes y varies á bon preu, feya anys que no se habia vist una cosa semblant.

Les obres en sa majoria son molt fluxetes, y

no perque l'artista no tingués talent, sino perque trevallava pel negoci; les obres, donchs son fluxes, artisticament valen poch; en cambi son un bon xich llepissoses: tot dones y dones flamenques y passant de flamenques, y solsament per xo lo públich ha respost: es á dir, que nostre públich es amant de lo que verdeja y... poca cosa mes: ¡quin públich! ¡si que n'estém de divertits ab aquesta mena de gent!

Passan exposicions d'art sério, d'art de debó y nostre públich ho admirá mes ó menos, pro hi passa de llarch; ¡qu'es cas de gratarse la butxaca! En cambi compra y penja á les parets la obra d'art de negoci ab tal que siga una noya maca, una baylarina, fiamenca ó qualsevol altra putineria, y açó ho penja á les parets de sa casa perque sos fills y filles hi aprenguin la lleugeresa, lo flamenquisme y axis sigan una esperança per lo manteniment de la integritat del Estat. Molt be, molt ben xafat: integros pero bruts.—Ole con ole.

Tindria jo uns vuyt anys escassos, quan ab dos companys mes de colegi, ens haviam posat al cap la fatlera d'anar á la professó del diumenge de Rams, ab la nostra *vesta* corresponent, á portar una de les varies banderes que cada any figuren en tant religióis acte.

Los meus amichs tenian ja la deguda autorisació de ses families; jo no encara, y era tanta la oposició del meu pare, que ja comensava á perdre les esperances de poguer realisar nostre plan.

Per fi; després de moltes súpliques y molts prechs, vaig lograr lo que tant temps feya desitjava ab verdader anhel.

La mare, que m'estimava mes que á si matexa, fou la intercessora, conseguint que 'l pare mudés d'opinió y 'm donés son consentiment.

Obtingut aquest, ja sabia jo que cap mal de cap havia de passar, y que al arribar la hora res me mancaria per poguer satisfacer mon capritxo per complert.

Y efectivament; un cop convensut mon pare, la mare—tant ó més contenta que jo mateix per haverho alcansat—m'abrassá y 'm digué:

—Filllet meu; estigas descansat, tot va á cárrech meu.

¡Pobra mare! Eram ja el dissapte de Passió; encara 'm sembla que la veig tota amobinada prenentme mides y mes mides, tallant y retallant trossos de roba d'una pessa de *llustrina* negra que havia fet comprar. Com ja eram á la vigilia y l'endemá, com á bona cristiana, no li era permés treballar, tota la nit va estar en vetlla, cosint y mes cosint, sols perque á mi no 'm faltés la *vesta* que ab tanta alegria havia de lluhir á la professó del dia següent.

¡Qué no faria una mare sols pera contentar al fill del seu cor!

Los somnis que aquella nit vaig tindre no tenen fi ni compte, y les vegades que 'm vaig despertar, tot neguitós é impacient, desabrigantme y mirant cap al balcó per veure si ja era de dia, son incomptables.

Ja 's poden imaginar si 'n seria de llarga per mi aquella nit, y si costaria d'arribar lo tant esperat diumenge de Rams.

Recordo que la última vegada que 'm vaig despertar, m'adono de que 'l cuarto estava ja plé de claror. Ab la llestesa que vostés suposarán, salto del llit y sens tenir paciència per acabarme de vestir, mitj despullat me 'n vaig cap á donar lo bon dia á la mare, á fi d'enterrarme de lo que més me preocupava, ó sia, del estat de la *vesta*.

La mare, axis que 'm te al seu costat, me fa persignar y dir lo pare nostre com de costum, y luego 'm posa la *vesta* que, la veritat, no sé si era ilusió ó que, pero m'anava alló que se 'n diu *al pelo*.

Vestit d'aquella manera, ja 's poden figurar

si n'estava de tou y torrat; aquell dia no tenia gana ni set, ni sabia de quin mon era; era tant gran la meva satisfacció que 'm semblava que no hi podia haver ningú tant felís com jo.

¡Mare de deu y que llargues eran les hores d'aquell diumenge y quant tardavan en arribar les set de la tarde, hora de la professó!

A les sis, la mare, que previsor com ella sola ja 'm tenia preparat lo gran sopar, puix li semblava seria massa tart esperar á ferho després de la professó, me fa sentar á la taula y ella matexa 'm volgué servir, tot fentme advertencies, y dihentme:

—No menjis tant depressa que se 't posará malament; no vagis tan cremat home, que ja hi serás á temps y altres per l'estil.

Estava pelant una taronja que m'havia dat per postres, quan un soroll estrany 'ns va cridar la atenció.

Sortim al balcó y... ¡oh desengany! s'havia girat un vent huracanat y estava plovent á mes no poguer.

Conseqüencia: la professó suspesa, perdudes les meves ilusions, y jo, tot trist y desconsolat... fora la *vesta* y cap al llit.

¡Y tant que m'havia costat lograr lo permís del pare!—E. S. B.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

La primera cosa alta es,
dos-tercera fruyt molt bo,
y 'l total me sembla qu'es
lo nom d'una població.

DAMIÀ ESTUDIANT.

GEROGLIFICH

$$\begin{array}{r}
 :: \\
 + \quad 1895, \quad 1737 \\
 \quad \quad + \quad + \\
 \quad \quad 0000 \\
 \quad \quad Y + D y eee
 \end{array}$$

PASTORELLA.

ENDEVINALLA

Me veus y no 'm pots tocar,
respiro per tot arreu
y si vull te puch matar
no dexante respirar
qu'es aquest lo poder meu.
Faig visites pel teu cos
y á tu que 't deu agradar,
peró si 'm poso rabiós
fins te faré venir tos
y fins te faré plorar.
Vaig al ayre y no so aucell,
me trobarás pels vapors,
pels carrils, á n' al fusell
y so manso com l'aucell,
y causo sustos y plors.

PASTORELLA.

GEROGLÍFICH NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 Nom d'un poble.
 9 3 3 7 1 9 6 9 Objecte que usen les dones.
 7 4 1 7 4 9 8 Els fusters ne tenen.
 9 4 6 3 7 5 Nom d'home.
 1 9 6 7 8 Nom d'una bestia.
 1 2 3 4 Objecte per tocar.
 9 8 Planta.
 4 Consonant.

UN IMPRESOR CAXISTA.

TARJETA

Rosa Sala de Rejolys.

Formar ab aquestes lletres lo nom d'un drama catalá.
UN IMPRESOR CAXISTA.

CONVERSA

- ¿Ahont vas, Geroni?
- Al hort de mon germá.
- ¿Y qué hi te al hort?
- Ensiams, escaroles y altres viandes.
- ¿Y no hi te cap flor?
- Sí, una que entre 'ls dos l'hem dita

FARRONI.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenc-a-cloques del número passat.

- Xarada: Mar-ga-ri-da.
- Geroglífic: comprimit: Martí.
- Logogrifo numérick: Odón.
- Xarades ràpides: 1.ª, Ca-ball -2.ª, Pau-la.-3.ª, Pa-ladar.-4.ª, Olot, 5.ª, Pi-pa -6.ª, Ca-si-no,

N
P I T
P E C A R
N I C O L A U
T A L E M
R A M
U

Rombo:

CORRESPONDENCIA

Un pí d' aprop de Reixach: Anirá.—D. Denet: No va.—Severisimus: No 'ns sembla be publicarho —Gaug: Prenguí per vosté lo que diguerem á Goig la setmana passada.—S. Borrut: ja hi pensém.—A. Ribas, J. H.: Va be; mirarém d' encabirli.—R. G. Armenyon, A. Rius y Puig: Veurém.—J. Alern, S. de C.: Anirá quelcóm.—Montt Sentt: Ho publicarém.—De la poesia lo carboner s' en ha perdut ó descuidat l' autor un tros. Tórnila á enviar que va be. Lo demés rebut, per aquest número no hi cap.—I. Espona y Anopse: No va ni ab Rubinat.—Quillit: S' hauria de desinfectar un xich y ho espatllariam; mani per xó.—Un estudiant mut: Quelcóm anirá si Déu vol.—Segarreta: Molt nos alegrém de les boaes noves que 'ns doná de Vich, ja sabém qu' es gracies á Déu lo cor de nostra terra; tant de bo totes ho fossen.—Marqués del Xaropo: Massa senzill, un altre cop farém fira.—Un apotecari ab nas; Per aquest

cop nonis.—Lluiset: Radiapxus, quin requeté qu' envia veurém si quelcóm s' aprofita.—L' home de la Mariona: Al torn.—Un Samperench: Veurém d' aprofitar la vor del foch; pro home, fixis ab les errades.—Un insurrecto filipi: Si no tot mirarém d' aprofitar lo que s' puga.—Tanyeas: La xarada arreglada anirá.—Espardenya llarga: De deu xarades qui 'n treu 5 ni queden 5 qu' insertarém quan podrém.—Salón: Fora un lologrifo lo demés anirá si Déu vol.—Un cantant mut: Anirá quelcóm.—Tresinch: Coleccions complertes no 'n podém cedí, puig están agotades.—J. Andreu Lluís: Vagi enviant, per ara no fa... recordis del sello.—Pardal Novell: Anirán (passat festes) dos rombos y una xarada.—Bufa forats: Veurém.—I. Solá y C.: Insertarém la targeta, les xarades no filen.—Ladán Olumor: No 'n te gayre, empró anirá per la franqueta.—A. C. y C.: No va mal ni prou be —Sens Vi: Lo geroglífic no 'ns va, guardarém la rombo —Barceloní: Aquest cop no 'ns agrada prou, vagi fent y molt será.—Llagostí: Lo según nom: de la targeta no 's llegeix.—Escanya-veyas: Anirá algún geroglífic.—Cucurulla: Rebuda sa carta, conformes; servexis enviar á la Administració, que hi trobará contesta puntualisant les condicions.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.

UNA SANGRÍA OPORTUNA

Los nostres germans de Madrid, per por de que no 'ns ferim, nos claven per mans d' un ministre aquesta punxadeta. No tenim res que dirhi, perque nostre digníssim Ajuntament ja 'ls ha anat á donarne les gracies com es del cas.